Een impressie uit het Bekken van Parijs

*Henk Boerman**

September j.l. brachten mijn vrouw en ik een weekje door in de omgeving van Parijs.
Ondanks het feit dat ik inmiddels een aantal jaren fossiele mollusken verzamel was deze streek voor mij volledig onbekend. Mijn bescheiden collectie fossiele mollusken is voor het grootste deel afkomstig uit Italië, maar daarover later meer.
Dit wetend kwam onze geologisch secretaris, ter voorbereiding van zijn vakantie, even langs voor actuele vindplaatsinformatie uit de regio Val d'Elsa in Toscane. Vervolgens heb ik van hem wat informatie over vindplaatsen in de regio Parijs gekregen.
Hierbij dan ook een impressie.

In de omgeving van Epernay hebben we een aantal locaties bezocht, zoals de omgeving van het dorpje Arty. Ten noorden genoemd dorpje bevindt zich in een bosje tussen de wijngaarden een soort kloof (zie kaartje) . In de loop de tijd is steeds meer van deze kloof gedicht en vervolgens als wijngaard in gebruik genomen. De vindplaats is nog

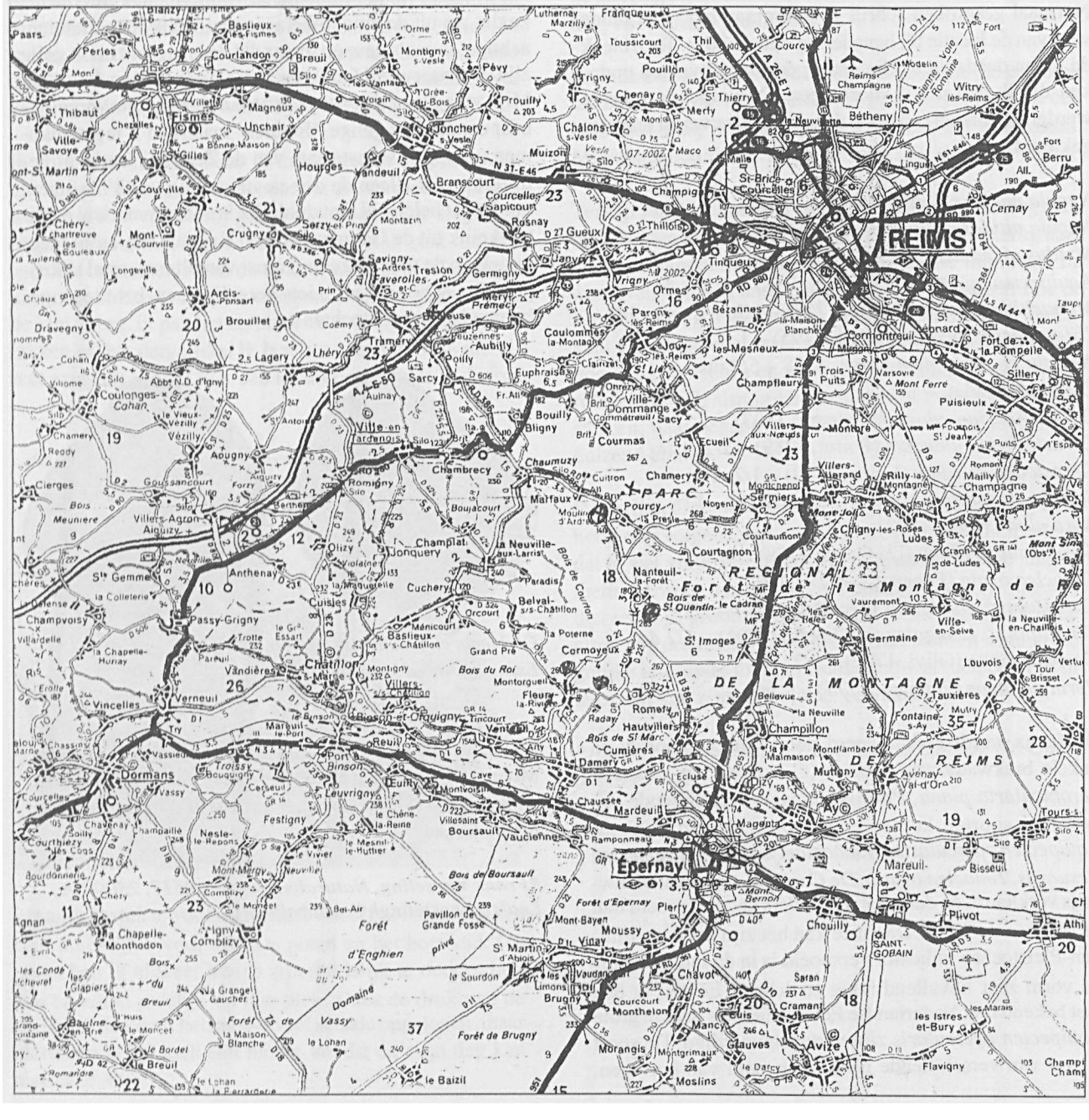

steeds toegankelijk al zijn de zoekmogelijkheden door de dichte begroeiing inmiddels wel wat beperkt.
In de wijngaarden in de nabijheid van genoemde kloof is echter nog voldoende materiaal te vinden. Het is in deze wijngaarden vanzelfsprekend strikt verboden om te graven.
Voordeel was dat de wijnoogst was begonnen en het een drukte van belang was met alle plukkers. Hierdoor viel een eenzame fossielenzoeker beslist niet op. Kortom wil je daar zoeken dan is de maand september (wijnoogst!) een aanrader.
De locatie is goed te bereiken door het dorp uit te rijden in de richting Fleury-la-Rivière en vervolgens door de afslaande weg (betonplaten) tussen de wijngaarden door naar het bosje met de kloof te rijden. Iets verder ligt het dorpje Fleury-la- Rivière. In de nabije omgeving van Fleury zijn diverse kleine ontsluitingen. Hier en daar is zeker nog wel wat te vinden. Verwacht er echter niet al te veel van. Ons bleek dat de door ons bezochte plekken vrijwel allemaal min of meer afgegraasd waren. Nog verder in de richting Reims ligt in een bosje, rechts van de weg, bij Nanteuil-la-Foret ook een locatie waar het een en ander gevonden moet kunnen worden. Deze locatie is door ons echter niet bezocht.
Waar we wel gezocht hebben is nabij het dorpje Pourcy (zie kaartje). Op de aangegeven plaatsen is heel goed een licht gekleurde zandlaag te zien. De laag bevindt zich vrijwel direct onder het maaiveld. Leuke vindplaats, met een leuke fauna. Geen plaats voor veel graven en dergelijke. Voor kleinschalige zoekaktiviteiten is dit een geschikte vindplaats.

Ten noorden van Parijs hebben wij Fercourt bezocht. De betreffende vindplaats in de bocht van de weg even voorbij Fercourt is eenvoudig te vinden.
Auto geparkeerd en zie daar, behulpzame medeverzamelaars hadden reeds het nodige graafwerk gedaan... Ca. 10 meter vanaf de plek waar de auto geparkeerd stond troffen we in het struikgewas dan ook een formidabele kuil, zeg maar gerust een bomkrater aan met een diepte van ca. 3 meter.
In de kuil bleek nog een overvloed aan materiaal aanwezig dus... mijn vrouw op een stoeltje in de zon en ikzelf snel afgedaald en zeven maar.
In betrekkelijk korte tijd een flinke hoeveelheid rijk gruis ingeladen.
Na ca. 2 uur weer gestart met het inladen en opruimen, het moet voor de wederhelft ook gezellig blijven uiteindelijk. Na het inladen nog even een paar foto's gemaakt en net toen ik weer naar de auto wilde lopen: geritsel in het struikgewas! Mijn vrouw riep nog maar dat hoorde ik niet tot op het moment dat ik geconfronteerd werd met een fransprekend heerschap die werkelijk volledig buiten zinnen was. Nu ben ik van nature niet iemand die erg schrikachtig is, maar als trouw lezer van "Afzettingen" wist ik wat er mogelijk zou kunnen gebeuren en ik zag me het verzamelde gruis al weer terugstorten. Met dit schrikbeeld in mijn achterhoofd keek ik de woedende man dan ook aan en vroeg hem (in het Frans!) wat er aan de hand was.
Zijn woede betrof de graafactiviteiten in dit bosgedeelte. Goed, het was inderdaad wel heel groot gat maar om daar nu zo woedend over te worden.
Ik vertelde hem onder meer dat we uit Nederland afkomstig waren terwijl ik van hem hoorde dat de gravers van het gat Belgen waren. Overigens heeft navraag mij opgeleverd dat onze geologisch secretaris zich niet kon herinneren daar kortgeleden te hebben gegraven...
Na wat hen en weer gepraat kalmeerde de man gelukkig wat en na het verzamelde gruis nog eens bekeken te hebben kreeg ik moed dat het gevaar wel geweken zou zijn. Dat was gelukkig ook zo. Hij verzekerde mij echter dat als het aan hem lag de plek geëgaliseerd zou worden zodat verder zoeken onmogelijk zal worden. Ik weet natuurlijk niet of het inderdaad zal gebeuren maar wil je daar nog wat materiaal verdaan halen dan vrees ik dat je snel moet zijn. Het is dan wel verstandig de auto minder in het zicht op te stellen dan ik heb gedaan... je weet maar nooit of hij nog in de buurt is.

Henk Boerman, email: hboerman@hccnet.nl